

PRŮVODCE MALÉHO

ČTYŘNOZÍ POMOCNÍCI

Ten, kdo se podívá do seznamu loveckých psů, které známe pod souhrnným názvem ohaří, zjistí, že svého ohaře má snad každý evropský stát. Většinou se jedná o plemena vzniklá v dobách dávno minulých.

Není na tom nic divného. Lov zvěře měl sice svůj původní důvod v obstarávání potravy, ve středověku se ale stal i šlechtickou kratochvílí, a tak, jako se dnes někteří lidé chlubí luxusními auty, se před staletími chlubil šlechtici kvalitními loveckými psy a při lovu používanými koňmi a sokoly. Svá plemena měli i u našich západních sousedů – v Německu.

Plemeno, o kterém si tentokrát povídáme, vzniklo zhruba v XVII. století. Původně to byl trochu těžší, nepřiliš rychlý, ale velmi pracovitý pes. Postupně se vybíraly rodičovské páry tak, aby se plemeno trochu zušlechtilo. A tak se občas jako tatínek nebo maminka štěňat objevil anglický pointer.

Někdy okolo roku 1897 popsal princ Albrecht ze Solms-Braunfeldu jak by mělo plemeno vypadat. Takovému popisu dnes říkáme standard plemene a tenkrát to byla velká pomoc a vodítko pro všechny, kteří plemeno chtěli chovat, cvičit a využívat při lovu.

Tohoto elegantního ohaře dnes najdete v evropských státech, v Africe, v USA i v Japonsku. Ptáte se proč?

On je to totiž pes nejen krásný na pohled, ale hlavně pracovitý a využitelný pro lov všech druhů zvěře.

Příslušník asi nejpočetnějšího plemene ohařů patří mezi větší psy. Má dlouhou, širokou a prostornou mordou, která mu umožňuje dobře aportovat.

Má středně velká a hladká slecha (tak se v myslivecké mluvě říká uším). Je příjemné je hladit, ale jejich hlavním úkolem je chránit vnitřní části uší před vniknutím nečistot.

Běhy (nebo chcete-li končetiny či nesprávně nohy) jsou takové, aby pes mohl cvailem prohledávat velké prostory polí a luk a přitom se neunavil.

Srst je krátká, hnědá, hnědobílá nebo černá a černobílá. Někdy je směs hnědé a bílé nebo černé a bílé barvy taková, že nelze říci, zda převládá barevná nebo bílá srst. Obě barvy se prolínají a vzniká tak nenápadné zbarvení, které myslivci mají u svých

CHOVATELE LOVECKÝCH PSŮ

psů moc rádi. Odborně se takovému zbarvení u psů říká bělouš.

Podle toho, zda se bílá barva prolíná s hnědou nebo černou, je to hnědý nebo černý bělouš. Bělouše známe od koní a také z pohádek. Svého Bělouška měl přece princ Bajaja. A teď už víme, že bělouše může mít i myslivec a že se nemusí jednat jen o koně.

Z Německa pocházející ohař není zlobný, ale je přátelský vůči lidem, včetně dětí. Je ochotný se učit povely a rád spolupracuje se svým pánem – vůdcem.

Má vynikající čichové vlastnosti, takže dokáže najít zalehlou zvěř v polních honitbách i jít po stopě poraněné zvěře v lese. Rád přináší vše, co jeho pán potřebuje, od střelené zvěře až po ztracený klobouk. To co svému pánovi nese, ale nemačká, ani nedrtí. Bažanta umí do mordy vzít tak něžně, že mu nezkriví ani pířko.

Správný příslušník tohoto plemene je vtrvalý a dokáže hledat a přinášet zvěř celý den. Je také výborný plavec a velký kus práce dovede odvést při lovu kachen. Vzdálená mu není ani práce loveckého psa v lesních honitbách.

Jedno staré myslivecké přísloví říká, že když se psem tohoto plemene v lese nebo na poli nenajdete zvěř, tak tam žádná ani nebyla.

Teď už asi všichni víte, že dnešní povídání je o plemeni, které se jmenuje...

...německý krátkosrstý ohař.

Vladimíra TICHÁ, snímky Jan Tichý

